

АХМЕДЪ И РАШИДЪ.

(Индийска приказка).

Настанала страшна суша. Плодороднитѣ полета на Индия изгорѣха. Рѣкитѣ и изворитѣ прѣсѣхнаха.

Ахмедъ и Рашидъ, двама овчари, се срѣщнаха съ стадата си на границата на своитѣ ниви. Двамата съсѣди гледаха, какъ добитъкътъ се мжчеше отъ жажда. Тѣ вдигаха очи къмъ небето и молѣха Бога за спасение.

Изведнажъ настана гробна тишина. Птичкитѣ млъкнаха, овцѣтѣ прѣстанаха да блѣятъ. На небето се показа човѣшки образъ. Това бѣше Богътъ на плодородието. Той държеше въ едната си ржка снопа на плодородието, а въ другата — меча на разрушението.

Овчаритѣ се изплашиха. Тѣ поискаха да избѣгатъ, но божеството ги повика съ тихъ и приятенъ гласъ:

— „Стойте вие, дѣца на земята; не бѣгайте отъ вашия благодѣтель! Вие имате голѣма нужда отъ вода, и азъ ще ви я дамъ. Но по-първо искамъ да знамъ, колко вода ви трѣбва, кой по колко вода иска. Помислете си добръ и ми отговорете. Знайте, че колкото вода поискате, толкова и ще ви дамъ. Пръвъ кажи ти, Ахмеде!“

— „О, Боже благи, каза Ахмедъ. Азъ искамъ едно малко поточе, което да не прѣсѣхва лѣтъ и да се не разлива зимѣ.“

— „Ти ще го имашъ, каза божеството.

Въ тази минута той удари съ меча си по земята. Изведнажъ двамата овчари видѣха да бликне прѣдъ тѣхъ бистъръ, студенъ изворъ. Неговитѣ води протекоха прѣзъ имотитѣ на Ахмеда. Всичко въ тѣхъ